

naar det ærede Medlem nu siger, at det er godtgjort, beviser det efter min Opfattelse ikke andet, end at det ærede Medlem har været alffor lærenem lige overfor disse Paastande og disse hyppige Gjentagelser. Disse Paastande og disse Gjentagelser forrøgte jo ikke det virkelige Forhold, og det virkelige Forhold er, som alle og enhver veed, at Sukkeret er et Næringsmiddel, som er meget udbredt i alle Klasser af Samfundet, et Næringsmiddel, som ganske vist bruges mere af dem, som have Naad til at købe, end af de fattigere, hvilket jo gælder næsten alle forpligtige Varer, men et Næringsmiddel, som har en saadan Udbredelse ogsaa blandt de smaa i Samfundet, at det for dem vilde være en virkelig betydelig Vættelse, dersom den i Forhold til Sukkerets Pris meget høje Sats blev betydelig nedsat. Det er det høje Moment. Paa den anden Side staaer Bajerstøl ganske vist som et Nydelsesmiddel, men i hvert Fald ikke som et Næringsmiddel i den Grad, at det skulde være uundværligt eller nødvendigt for Befolkningen. Alle sagtyndige Udtalelser derom gaa ud paa, at er der nogen egentlig Næringsmiddel i Bajerstøl er den i alt Fald forsvindende lille. At ombytte disse Statter synes mig derfor for en uheldig Betragtning at maatte være en hensigtsmæssig Foranstaltning, og jeg kan ikke finde nogen Grund til at gaa bort fra denne Betragtning, fordi det maatte vise sig, at en Del Mennesker have lagt sig efter at nyde Bajerstøl i meget større Udstrækning, end de selv have Gaavn af.

Det ærede Medlem talte ogsaa med megen Indignation om den Naade, hvorpaa der har været ført Forhandlinger mellem de to Ting angaaende disse Forslag. Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Stilling her. Jeg erkender ganske vist, at denne Naade, at føre private Samtaler og derigennem afgøre Forslagenes Skæbne, er ikke Idealet af parlamentarisk Forhandling. Det fuldkomne vilde i saa Henseende være, at man uden at have Partier mødte hver fra sin Side i Tinget, drøftede Forslagene uden alle Hensyn til Partier, til Regeringen og Regeringens Stilling, alene dannede sig sin Stilling til Sagen efter sin personlige Opfattelse af, hvad der var det rette, og at Forslagene derefter gennem denne fri Forhandling og under de foreskrevne Former gik igennem begge Rigsdagens Ting, saaledes at der efterhaanden dannede sig et Udtryk for, hvad de fleste Stemmer kunne samle sig om, men jeg tror ikke, at nogen tænker sig Muligheden af, at man for Tiden kan komme til saadanne Forhold. Jeg erindr

er, at det politiske Liv, blev der rettet strenge Bebrejdelser mod det Parti, hvortil jeg hørte, for, at det tog Udbringelsesbeslutninger, og at det i private Møder traf Bestemmelser om, hvorledes det vilde behandle Sagerne, og derefter uden Hensyn til, hvad der fremkom i Debatten i Salen mod disse Bestemmelser, gennemførte dem. Men disse Bebrejdelser ere efterhaanden, synes det mig, faldne noget bort, efter at man paa den anden Side har lært at bære sig ad ganske paa samme Naade. Det er det, som finder Sted for Tiden, og som jeg tror, at man ikke kan komme bort fra, at vore Partier samles, førend Sagen kommer til Behandling, og der tage deres Bestemmelse om, hvorledes disse Sager skulde behandles. Det gør Flertallet i Folketinget, og det gør sandelig Flertallet i Landstinget ogsaa, og dersom man ikke vil tænke paa at afstafte dette eller vil rette Bebrejdelser angaaende dette haade imod sig selv og andre, tror jeg ikke, at der er noget væsentligt at sige mod den Fremgangsmaade, der er fulgt for at sikre sig et Udbytte af denne Rigsdagssamling. Thi det, som her er flet, er jo ganske det samme, at Medlemmer have talt privat sammen og derefter have talt med deres Partifæller og ere blevne enige om, i hvilken Form og i hvilken Udstrækning man kunde vente at gennemføre disse Ting. Under almindelige Forhold antager jeg just ikke, at man behøver at komme dertil; da kunde man maaske enes om en almindelig Partibeslutning efter de Regler, man nu har fulgt gennem en Række af Aar. Men naar Forholdet som i Aar er det, at der dannes sig i et af Rigsdagens Ting en Sammenlutning af Partier, som sætter sig som sit første Formaal at forhindre, at der naas noget Resultat med Hensyn til disse Sager, bliver hele Stillingen saa ekstraordinær, at man ogsaa maa have Ret til at bruge de i øvrigt berettigede Midler, som staa til ens Raadighed.

Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) skal jeg ikke opholde mig nærmere ved. Hans Stilling er igen en noget anden. Det synes, at han nærmest staaer paa samme Standpunkt som det ærede 5te Medlem for 7de Kredens (Madsen). Han vil ikke stemme i denne Sag, fordi han i det hele er imod den. Kunde han faa forskellige Endringer vedtagne, vilde han jo nok anse det for heldigt, men selv om de vedtages, vil han til syvende og sidst ikke stemme for Loven. Naar han fremhæver som noget høist fastslået, at man her gaar til en Skattelov, hvorved der tilvejebringes store nye Indtægter for Statskassen uden nogen tilsvarende Medgang i Indtægter, blev dette jo